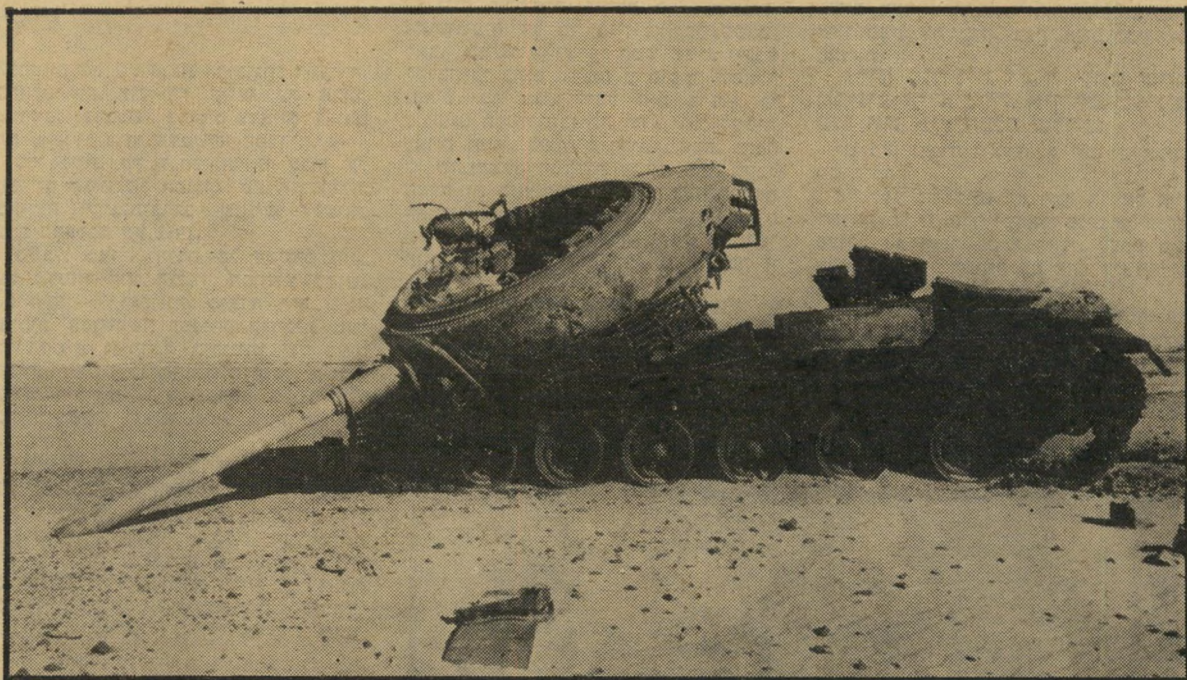

האם ביגלל אלה -

ייהר או

אלפים

במילחמה

הבאה?

קהיר הנברדני

ה היה בשעה 18.00 בערך, ביום הרביעי שעבר. ישבתי בטרקלין מלון הילטון בירושלים. המתנתי לשיחה עם אחד מראשי המישלחת המצרית. בינתיים שתיתי קפה וגיילגלתי שיחה עם פקיד בכיר של ממשלת בגין, שגם הוא המתין למישהו.

”מה דעתך על המצב?” שאל.
ענית שאני פסימי מאד.

”מדוע?” הוא שאל באפתעה.

”לפני כמה שעות, בשיחתו עם עורכי העיתונות המצרית, סגר בגין את כל הדלתות, השבתי, ”מבחינה מצרית, הדרך נחסמה סופית. על מה נותר לדבר?”
כעבור שעה קמה מהומה באולם-הכניסה. מאות העיתונאים והפקידים החלו בהתרוצצות מטורפת. זה עתה נתקבלה הידיעה כי אנוואר אל-סאדאת קרא למישיחת המצרית לשוב מיידי הביתה.

לא קמתי ממקומי כדי להצטרף למהומה. המשכתי לשתות קפה. הפסקת-השיחות לא הפתיעה אותי. להיפך, אילו החליט אל-סאדאת להמשיך בשיחות כאילו לא קרה כלום, הוא היה מפתיע אותי.

אני מזכיר סענה זו כדי להפריד את הסיפור המופך עתה בכל צינורות מכוונת השקר הגדולה של משה דיין. לפי סיפור זה, ”סאדאת הפסיק את השיחות בדיק כשהייתה התקדמות במציאת נוסחת-פשרה.”
התקדמות — MY ASS.

יכלה להיות התקדמות במציאת מלים להסתרת התהום שנפערה. האמת החיס-טורית היא כי ביום הרביעי שעבר, בשעה 18.00, כאשר החליט נשיא מצרים מה שהחליט, חסמה ממשלתו של מנחם בגין את הדרך לשלום בקיר של ברזל.

נאום אחד יותר מדי

ארץ מוקרן עתה סרט מילחמתי, הנושא את השם גשר אחד רחוק מדי. למישחקי השלום של ממשלת בגין אפשר לתת את הכותרת: ”נאום אחד יותר מדי.”

לא נאום אחד, אלא שלושה.

זה התחיל בתידרוך-העיתונאים שערך משה דיין ביום השני (16.1.77), ושודר בטלוויזיה.

בתידרוך זה הוריד משה דיין את כל המסיכות. הוא נתגלה בכל מערמוניו — משה דיין הישן, משה דיין האמיתי, משה דיין של פעולות-התגמול ומיבצע-סיני, משה דיין שאמר שהוא מעדיף את שארם-אל-שייך על פני השלום, משה דיין שכפה על עם-ישראל את ימית.

בשיא השחצנות של הישראלי המכוער, שיחק דיין לעיני המצלמות את תפקיד ה-Tough Guy. אם המצרים רוצים לעזוב — שיעזבו. הוא, משה דיין, אפילו ילווה אותם החוצה. לא איכפת לו אם השלום יישמט מבין האצבעות, העיקר הוא שהישיחות לא יישמטו מבין האצבעות. הוא לא ינהל משא-ומתן כשהאקדח המצרי על רקתו.

כלומר: השלום והביטחון הם שני דברים מנוגדים. לכן הוא בוחר בביטחון, ופוסל את השלום. ואם זה לא ימצא חן בעיני המצרים, שיסתלקו.

זה היה ביום השני, עוד לפני פתיחת השיחות. מובן שהטכסט המלא היה מונח כעבור זקות על שולחנו של אנוואר אל-סאדאת.

למחרת היום, ביום ג' בערב, בא הנאום המפורסם של מנחם בגין בארוחת-הערב המצרים (וגם האמריקאים) ראו בו הפרה גסה של הבטחה הדדית שלא לנאום עוד נאומים פרובוקטיביים ביכלל, ושלא לנאום נאומים פולמוסיים באותה ארוחת-ערב בפרט.

בעיני המצרים, בני עם תרבותי המייחס חשיבות רבה מאד לנימוסים, היתור זאת גם הפרה גסה של מיצוות המארח, החייב להנעים את הארוחה על אורחיו נאום פולמוסי חריף, שבא במקום נאום-ברכה של מארח בארוחה, מרגיז שיבעתיים אך מעל לכל ראו המצרים בנאום זה עלבון צורב לשרי-החוץ שלהם, שאליו פנו בגין בלשון ”ידידי הצעיר”. בתרבות הערבית, החוכמה נתונה לזקן, לשייך. לכוון את שרי-החוץ בשם הנאה לנער עולי-ימים, בסיוגון פאטרנליסטי של מי שמדבר מגבוה-גבוה — זה בלתי-נסבל.